

ACCIÓ POPULAR

PUBLICACIÓ QUINZENAL

PORTAVEU DE LES DELEGACIONS COMARCALS DE BERGA I SOLSONA

Any I.

30 d'abril de 1932.

Núm. 5

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CASAL D'ACCIÓ POPULAR DE BERGA I SOLSONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Un any, 5 pessetes. Número solt, 20 cèntims.

L'ENVEJA

Tristor i pesar del bé d'altri. Patrimoni maleït de la discòrdia. Consellera malestruga de la difamació. Llebroxia de l'ànima. Germana de l'odi i de la vanitat. Una de les set testes del monstre grotesc i verinos, flagell dels pobles. Ridícula mona imitadora, solament sap apropiar-se de les iniciatives d'altri. Sap, però, engendrar a meravella la malèfica gelosia i totes les baixes passions fraticides; sap enverinar el cor que li dóna acollida. La seva còrpora turmentadora sol nodrir-se de les llàgrimes i àdhuc de la sang de llurs víctimes. Monstre inoble, sol presentar-se disfressada, com els porucs. S'ha dit que el sentit comú és el menys comú de tots els sentits: el sentit comú repugna l'enveja. Cal no confondre l'enveja amb l'admiració que hom pot sentir envers les bones qualitats d'altri, ni tampoc amb els desigs lícits d'imitar-les per tal de perfeccionar-se o de millorar de condició. Aquests desigs no són pas enveja, perquè admiren, mes no escometen.

L'enveja és enemiga de la llibertat, de la cultura, de la ciència, de la pau social i del progrés dels pobles. L'enveja vol enlairar a l'home, ¡oh paradoxal! posant-li per cimbell les víctimes que ha perseguit i esfondrat amb la baba verinosa de la injustícia i de la calúnnia. L'enveja ofega l'espiritualitat dels pobles. Ben sovint fa l'enveja que un obrer sigui llop d'altre obrer, un

industrial d'altre industrial, un comerciant d'altre comerciant, un amic d'altre amic. Planyem l'envejós.

La nota característica del progrés de tot poble, és que aquest viu ungit d'una espiritualitat indispensable de religió. Dir-se catòlic i ésser envejós, és antagònic, ridícul. La religió cristiana combat a ultrança l'enveja per mitjà de la caritat, virtut formidable per a la dignificació de la societat. L'enveja no pot pas mantenir-se quieta dintre l'ànima que envaeix: tot seguit incita l'odi i la calúnnia, malvestats humanes.

I aquest element pertorbador que s'anomena enveja, ¿d'aon ha sostit? ¿És possible, sa existència? Vertaderament seria que té una bena als ulls o el cor insensible, qui s'atrevis a negar l'existència d'aquesta baixa passió, car qui més qui menys, n'ha rebut les conseqüències. Sembla que l'enveja huria d'ésser incompatible en el cor dels homes que volen ésser homes; però, per més sarcasme, l'enveja coneix sa pròpia maldat i li és plaent esperonar les altres baixes passions. Hem vist qui té per virtut l'enveja. Com hi ha qui d'un intrigador en diu un home llest. ¡Quina llàstima, quina vergonya!

El diumenge prop-passat en el miting del Bosc, foren llegides unes quartetes de Cambó en les quals deia: «A Catalunya,